

Sygn. akt V CO 172/18

POSTANOWIENIE

Dnia 20 sierpnia 2018 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Teresa Bielska-Sobkowicz

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym
w Izbie Cywilnej w dniu 20 sierpnia 2018 r.,
sprawy z wniosku E. M. E.
o oznaczenie sądu właściwego do rozpoznania sprawy,

oddala wniosek.

UZASADNIENIE

E. M. E. złożyła wniosek o oznaczenie sądu właściwego miejscowo do wytoczenia powództwa o rozwód. We wniosku wskazała, że zamieszkuje w J. przy ul. P. [...], a jej mąż L. J. E. w E. (Kanada), oświadczyła również, że strony mieszkały razem w Kanadzie, nie miały nigdy wspólnego miejsca zamieszkania w Polsce i z tej przyczyny nie jest możliwe ustalenie sądu właściwego miejscowo do rozpoznania sprawy o rozwód.

Sąd Najwyższy zobowiązał wnioskodawczynię do oświadczenia, czy wskazany we wniosku adres jest rzeczywistym adresem zamieszkania, czy też adres ten znajduje się poza granicami Polski, w takim wypadku należy go oznaczyć.

Wykonując zobowiązanie pełnomocnik wnioskodawczyni wskazał, że oznaczony we wniosku adres jest rzeczywistym adresem zamieszkania.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Oznaczenie sądu właściwego do rozpoznania sprawy przez Sąd Najwyższy może nastąpić wtedy, gdy na podstawie okoliczności sprawy nie jest możliwe ustalenie właściwości miejscowej w myśl przepisów kodeksu postępowania cywilnego (art. 45 k.p.c.). Taka sytuacja w sprawie nie ma miejsca, bowiem właściwość miejscową można bez trudu ustalić na podstawie art. 41 k.p.c. Z przepisu tego wynika, że wyłącznie właściwym do rozpoznania sprawy ze stosunku małżeństwa, a więc także sprawy o rozwód, jest sąd, w którego okręgu małżonkowie mieli ostatnie miejsce zamieszkania, jeżeli choć jedno z nich w okręgu tym jeszcze ma miejsce zamieszkania lub zwykłego pobytu. Z braku takiej podstawy wyłącznie właściwy jest sąd miejsca zamieszkania strony pozwanej, a jeżeli i tej podstawy nie ma - sąd miejsca zamieszkania powoda. Z przedstawionych przez wnioskodawczynię okoliczności wynika, że nie zachodzą dwie podstawy oznaczenia właściwości miejscowej sądu, skoro małżonkowie nie mieli nigdy wspólnego zamieszkania w Polsce i pozwany nie mieszka w Polsce. Pozostaje zatem trzecia podstawa, to jest miejsce zamieszkania przyszłej

strony powodowej. Skoro wskazany adres w J. jest rzeczywisty, to oznacza, że wnioskodawczyni ma tu miejsce zamieszkania i przebywa z zamiarem stałego pobytu.

Z tych względów orzeczono, jak w sentencji.

jw